

ÎNCHEIERE

10 iulie 2019

mun.Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Mihai Dănilă,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Gudima
împotriva lui Mihai Dănilă privind încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere,
împotriva deciziei din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 04 mai 2017 Vasile Gudima, reprezentat de avocatul Denis Terioșchin, a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Mihai Dănilă privind încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, conform recipisei întocmite la data de 28 august 2013, Mihai Dănilă a împrumutat de la Vasile Gudima, suma de 7000 Euro și s-a obligat să restituie suma împrumutată până la 26 decembrie 2015.

La 19 aprilie 2017 pârâtul a recepționat cererea prealabilă nr. 063/15 din 14 aprilie 2017, prin care i s-a adus la cunoștință despre existența datoriei de bază și a dobânzii de întârziere, acordându-i ultimului termen de 7 zile calendaristice pentru stingerea datoriei, însă suma împrumutată nu a fost restituită nici până în prezent, fapt ce demonstrează comportamentul de rea credință la executarea obligațiilor contractuale.

Consideră că Mihai Dănilă urmează a fi obligat să achite în contul lui Vasile Gudima, datoria de bază în mărime de 7000 Euro și dobânda de întârziere în mărime de 2013,89 Euro, iar în total suma de 9013,89 Euro.

La 23 aprilie 2018 Vasile Gudima, reprezentat de avocatul Denis Terioșchin, a depus cerere privind extinderea pretențiilor din acțiune în temeiul art. 60 alin. (2) Cod de procedură civilă, prin care a solicitat încasarea de la Gudima Vasile, a datoriei de bază în mărime de 7000 Euro și dobânda de întârziere în mărime de 3135,53 Euro precum și a cheltuielilor de judecată, constituite din taxa de stat în sumă de 6887 de lei.

Prin hotărârea din 20 septembrie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni, s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Vasile Gudima împotriva lui Mihai Dănilă privind încasarea datoriei și a dobânzii de întârziere și s-a dispus încasarea de la Mihai Dănilă în beneficiul lui Vasile Gudima datorita în mărime de 7000 Euro, dobînda contractuală în mărime de 3135,53 Euro, iar în total suma de 10 135,53 Euro sau în lei moldovenești la momentul executării hotărîrii, precum și cheltuielile aferente judecării pricinii și anume taxa de stat în sumă totală de 6887 de lei.

Prin decizia din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de Mihai Dănilă și s-a menținut hotărârea din 20 septembrie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, soluția primei instanțe este justă și argumentată, bazată pe cercetarea sub toate aspectele a probelor, fiind în concordanță cu normele ce guvernează cauza.

Apelantul, Mihai Dănilă, nici în instanța de fond și nici în instanța de apel nu a prezentat probe care ar demonstra că suma împrumutată de 7 000 Euro a fost restituită lui Vasile Gudima or, s-a constatat neexecutarea obligației de restituire a împrumutului de către apelant.

La 13 aprilie 2019 Mihai Dănilă, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel solicitînd casarea deciziei din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărîrii din 20 septembrie 2018 a Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri noi prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a indicat dezacordul cu hotărîrile instanțelor inferioare și a menționat că la întocmirea recipisei din 26 august 2013, au fost comise unele erori, greșeli de drept și de fapt. În recipisă ca act juridic este scris greșit că dînsul s-a născut în anul XXX, anul nașterii fiind XXX, familia creditorului este greșită. Cifrele (XXX) din anul nașterii a creditorului (XXX), au fost șterse. Din conținutul recipisei reiese că debitorul s-a obligat să restituie împrumutul la 26 decembrie 2015, în care cifra „5” inițial era litera „s”.

A susținut că instanța de fond incorect a admis ca probă recipisa dată or, această recipisă a fost întocmită sub influența unei erori, cu un comportament agresiv a lui Vasile Gudima.

A menționat că toate sumele de bani împrumutate de la Vasile Gudima au fost restituite fără întârziere.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă faptul că decizia din 14 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces conform scrisorii de însoțire la 18 martie 2019 (f.d. 226), astfel, recursul declarat de Mihai Dănilă, la 13 aprilie 2019 se consideră a fi depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Mihai Dănilă, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Mihai Dănilă, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respins.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursurile declarate nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cît privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de art. 6 § 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, instanța notează că obligația de a motiva o hotărîre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea *inter alia*, *Helle vs Finlanda*, 19 decembrie 1997, parag.55; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag.71-74).

De fapt în concepția instanței europene, articolul 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs, care întemeindu-se pe dispozițiile legale specificate, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes”, ceea ce s-a constatat în cazul de față (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag.45 sau *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag.46).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Mihai Dănilă.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Mihai Dănilă.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh

